

Tre udstillinger i Trekantsområdet viser nye veje inden for nordisk keramik. Tilsat masser af kunsthåndværk og design. Det er bare om at kaste sig ud i orgiet.

#### KERAMIK OG KUNSTHÅNDVÆRK

Fortællepor/ New Nordic Narratives, Danmarks Keramikmuseum – Grimmerhus, Middelfart. Til 25. august  
♥♥♥♥♥

Claydies Room, Trapholt, Kolding. Til 6. november  
♥♥♥♥♥

Biennalen for Kunsthåndværk og Design 2011, Koldinghus, Kolding. Til 30. oktober  
♥♥♥♥♥

Det er ikke længere i hovedstaden, det sker. Det er i Trekantsområdet. Og endda i en grad, så man snildt kan få en hel dag til at gå. Hvis man altså kan lide keramik – eller bare er begejstret for former, farver og design. Iøjeblikket er det ekstra spændende at tage på udflygt til Trekantsområdet – lige nu er der nemlig mulighed for at besøge hele tre udstillinger, hvor keramikken er omdrejningspunktet.

New Nordic Narratives på Danmarks Keramikmuseum, Grimmerhus, i Middelfart tager udgangspunkt i den nordiske fortællepor. 19 samtidskunstnere fra Norden bruger fortællingen som rød tråd i en udstilling, der byder på alt fra et lyserødt bjerg (Marianne Krumbach) til en kæmpepor slikhalskæde (Ann-Louise Gustavson). Fortælling lyder måske lidt søgt, men læser man kataloget, viser det sig, at især de kvindelige keramikere er optaget af sprog og ord og af, hvordan de kan fortælle historier med glasur og ler. Det er mændene også, men det virker, som om de har en mindre abstrakt og mere praktisk tilgang til det at fortælle med keramikken. Det er i hvert fald det indtryk, man får af norske Geir Tokle, der skriver om sin keramik: »Tro ikke på det, kunstneren siger, men se, hvad han gør...«.

Og det vil jeg så gøre. Heidi Bjørgan har lagt en hammer ved siden af et sødt eger. Dyret er en gammel figur a la dem, ens mormor samlede på, mens hammen er splinterny og i keramik. Man får lyst til at smadre løs, men det er jo ikke god tone på en udstilling, men hendes blanding af klassiske porcelænsfigurer og moderne værker er ret god. Samme ide

– altså brugen af noget klassisk og noget nyt – går igen i Gitte Jungersens værker. Hun bruger også gamle porcelænsfigurer, som bliver udsat for diverse overgreb. Som den lille søde hund, der løber over leret og pludselig er brændt fast på samme måde som dyrene, der blev fanget af lavaen i Pompeji. Klamt, uhyggeligt, men egentlig også ret sjovt.

Ruta Pakarlytes keramik er alt andet end sjov. Hun har lavet bjerge af affald i porcelæn som kommentar til forbrugssamfundet. Så virkelighedstro, at man væmmes, men fantastiske farver og runde former. Anna Olivia Kristiansen bruger også keramikken som katalysator for sine kommentarer. Hendes skåle, der på afstand emmer af hygge og smukke mønstre, er i virkeligheden dekoreret med burhøns, slagtekyllinger og svin som kommentar til tidens forbrug og fødevarereproduktion. Hendes tallerkener dokumenterer truede plantearter, og stabler man hendes kopper, kan man mikse en kanin med en gris og på den måde lege genspejler.

Emnerne er alvorlige på Grimmerhus denne sommer – og så alligevel ikke helt, når man husker Ane Davidsens sko i stentøj og Jennifer Forsbergs sorte sky på en rød taburet. Men også dybt fascinerende som Katrine Køster Holsts skulptur af dryppende porcelæn – ophængt i tynde snore og så delikat, at man bare må røre.

NOGET MINDRE alvorlig er stemningen på Trapholt – lige ovre på den anden side af Lillebælt. Her slår keramikdamerne Claydies sig løs. I virkeligheden hedder de Karen Kjældgård-Larsen og Tine Broksø, og i virkeligheden laver de alt muligt, som man slet ikke troede, en keramikker kunne finde på: hatte i porcelæn, vaser, der ligner græstotter, brune lamper med skudhuller, gulvtæpper og dukker, der forestiller dem selv. Plus et katalog, der er fyldt med billeder af de to kvinder, en brevkasse, opskrifter på kanelsnegle og en krydsogtværs, som jeg slet ikke tør prøve at løse.

Trapholt har givet dem et helt rum, som Claydies har indrettet som et mindre hjem med sofahjørne, seng, spisebord og pynt på væggene. Askebægret omtales



**PORCELÆN.** Katrine Køster Holst har formet to kilo flydende porcelæn til en skulptur, der emmer af følsomhed. Foto: Grimmerhus



**HAUTE COUTURE.** Tine Broksø (tv.) og Karen Kjældgård-Larsen (th.) udgør duoen Claydies, der laver keramik, som pynter både på et bord og på et hoved. Foto: Trapholt

# Så er det tid til en keramisk trekant



**ANGREBET AF MUSSEL.** Et af hovednumrene på Designbiennalen på Koldinghus er keramikeren Susanne Hangaards film. En kommentar til det muselmalede, der ender med at tage livet af hende. Foto: Susanne Hangaard



**SØDT.** Så rart kan et bjerg også se ud. Keramikeren Marianne Krumbachs univers er helt fantastisk. Foto: Ole Akhøj



**SLYNGSKO.** Manolo Blahnik kan godt gå hjem og vugge. Ane Davidsen fremstiller sko, der er meget mere interessante. Foto: Eske Hartmann

som et slamkar, fjernsynet viser en film, hvor de to keramikere optræder med deres parykker i porcelæn, og på væggen hænger de dogmeregler, som duoen på et tidspunkt underlagde sig. Reglerne pålægger Claydies at fremstille ting med bind for øjnene, altid i blå glasur, uden hjælpemidler, ingen dekorationer og uden at være blevet rettet til inden brændingen. Resultatet er et blåt kaffestel, som nok ikke er det smukkeste stel i verden, men en interessant kommentar til tidens søgen efter det perfekte og det planlagte, som aldrig overrasker. Et skisma, som både Karen Kjældgård-Larsen og Tine Broksø fra begyndelsen har søgt at bryde – nok mest markant hos Kjældgård-Larsen, der fik Royal Copenhagen til at nytænke hele den muselmalede tradition, da hun for snart en del år siden præsenterede den gamle porcelænsfabrik for sine ideer til Megamusel.

Som besøgende i Claydies rum på Trapholt vil man måske have tendens til at smutte igen efter en runde på små fem minutter. Det er helt okay, bare man går tilbage og tager et par runder mere. For Karen Kjældgård-Larsen og Tine Broksø kan noget, som er ganske usædvanligt – de tør sætte sig selv på spil. De leger med deres identitet som keramikere, hænger deres succes ud og er slet ikke bange for at grine og lege. Nok handler det om former, glasurer, kopper og tallerkener. Men det handler især om at søge nye keramiske veje, og følger man Claydies' vej, er man underholdt og udfordret i timevis.

BIENNALEN FOR Kunsthåndværk og Design 2011 har i år til huse på Koldinghus – ganske få kilometer fra Trapholt. Den keramiske trekant slutter derfor her og med meget mere end design. Biennalen er censureret, og 61 kunstnere er kommet gennem nåleøjet, hvoraf 5 blev udtaget til at konkurrere om Biennaleprisen 2011. Væveren Anne-Mette Larsen løb med prisen for værket 'More Asphalt to Ukraine – the Movie'. Og det er fuldt fortjent. I 31 dage cyklede hun rundt i Ukraine og har siden oversat rejsen til film og et billedtæppe. Mødte hun gule busser, blev linjerne i vævningen gule. Var hun på et gigantisk kødmarked, fik tæppet et ordentligt sjask lyserødt, og de mange grønne vejstrækninger kan ses som grønne baner på kryds og tværs. Lyder måske mystisk, men se det selv, og indrøm så, at ideen om at omsætte en rejse og et kulturmøde til geometrisk billedsprog er genial. Hun forbinder det bedste fra dansk kunsthåndværk med nysgerrighed, ani-

mationsfilm og rockmusik og lægger myten om vævning som en dødssyg disciplin langt, langt ned i graven.

Har man ikke set Bente Skøttgaards lyserøde værk 'Pink Clouds', er det bare om at komme af sted. Skøttgaards skulpturelle skyformationer demonstrerer, hvor stor en tekniker hun er – og hvor vildt hun tænker. Hendes figurer rejser sig som spinkle strukturer og søger op mod himlen – op mod de skyer, som de ligner i deres lyserøde, hvide og blålige nuancer. Helt fantastiske og desværre så kostbare, at man ikke finder dem i museumsbutikken.

Biennalen byder også på en god gang terapi, hvis man hører til gruppen, der efterhånden har fået muselmalede nok. Ikke fordi der er noget galt med muselmalede, men fordi det dominerer dansk porcelæn i en grad, så man næsten skulle tro, der ikke fandtes andet. Det tema har keramikeren Susanne Hangaard kastet sig over med filmen 'Absentia', hvor hun ligger nøgen på et lagen og langsomt overmales med det muselmalede mønster for til sidst at blive kvalt i den blå farve. Underholdende og tankevækkende – og selvfølgelig vældig uhyggeligt.

Michael Jacksons svævende mågekop er alt andet end uhyggelig, men også en kommentar til den danske arv, ligesom Pernille Snedker Hansens marmorerede trægulv er en variation over et kendt tema – det nordiske trægulv, men her tilsat farver, så det bliver en psykisk oplevelse. Sjovt og langt fra den alvor, som ellers præger biennalen, hvor kunstnerne udstiller værker, der er så gennemførte rent teknisk og så smukke, at man også kan sætte en finger på den. Men måske heller ikke så overraskende, som man kunne drømme om.

Biennalen er så stor, at det er umuligt at nævne alt. Kari Steihaugs kjole, der langsomt trevles op, skal dog nævnes. Ligesom keramikeren Marianne Nielsens vidunderlige 'Fjer', der er en porcelænsudgave af en forstørret fjer i smukke gråblå nuancer og så naturtro, at man tror, den lige er faldet af en fugl.

Man kan nemt bruge en eftermiddag i Koldinghus' sale, hvor der – på trods af de mange udstillede genstande – er masser af luft, og hvor man som gæst bliver ført gennem udstillingen uden det mindste besvær. Det er svært at være sur på biennalen, for rækken af sublime værker er næsten uendelig. Men lidt mindre alvor havde været godt.

LARS HEDEBO OLSEN  
lars.hedebo@pol.dk